

Beeld/spraak

Rudi VAN BEEK / Jozefien VAN HUFFEL

ZITTAART | Puur en tegelijk grappig, de ernst op die kindergezichten.

Dit *Ren je rot* tijdens de vormelingsdag *Expeditie Missio* is wel degelijk een spel. Met punten voor wie het snelste naar het juiste antwoord rent. En toch zijn de ernstige blikken ergens terecht. De vormelingen spelen immers uit solidariteit met leeftijdsgenoten uit Guatemala. Kinderen die ook spelen, maar die heel wat harder zullen moeten rennen om even ver te raken als wij. Het juiste antwoord, dat vinden Noord en Zuid wellicht slechts samen.

Door kinderoogen bekeken

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

” Het bijzonder leuke aan werken met kinderen is hun manier van naar de wereld te kijken. Ze zien details waarvoor volwassenen geen oog hebben: de mier die een minuscule stukje suiker wegsleept, vogels op het dak die een nest maken... Ook tijdens de consultaties confronteren ze me geregeld met observaties die me paf doen staan. Een knuffelbeest dat zo triest kijkt, de bellen in mijn glazen bol waarvan er eentje een zeer vreemde vorm heeft. (Hoe komen die bellen daar trouwens in?) En de tekeningen aan de muur, de kinderen wijzen me vaak op details die mij ontgaan.

Ik moet ook denken aan mijn petekindje. Zijn ouders knapten de tuin op, waarbij ze een in hun ogen gevaarlijk, vies stuk beton verwijderden. Samuel dacht hier heel anders over. Dikke tranen rolden over zijn wangen. „Jullie hebben het helemaal verknald!”, was zijn reactie. Hij was immers zijn plekje kwijt, waar hij zich lustig kon uitleven met stoepkrijt. „Daar hadden we helemaal niet bij stilgestaan”, reageerde zijn mama. „Wij bekeken de tuin in zijn geheel, niet dat ene stukje.”

Als volwassenen laten we ons te veel afleiden door onze ratio. We weten wat we willen, hebben een doel voor ogen. Puur gevoelsmatig kijken, leren we af, waardoor we vaak de essentie van iets missen. Alleen tijdens vakanties

overkomt het ons nog, een landschap, een tafereel dat ons raakt... Omdat we niet gestoord worden door todolijstjes of deadlines.

Kinderen zien dingen anders – ze richten hun aandacht op details waarvoor wij geen oog hebben – en interpreteren wat ze zien (en wat ze horen, voelen) verschillend. Meer rechtlijnig en daardoor vaak *to the point*. Ze verrassen me dan ook geregeld.

Bavo is zes. Ik ken hem al een hele tijd, hij heeft last van tics en dwingende gedachten die hem angstig maken. Het gaat intussen veel beter met hem. Met een gerust hart zien zijn ouders en ik hem in het eerste leerjaar starten. Er wordt nog een laatste consult gepland. Bavo vertrouwt me toe: „Mijn mama denkt dat ik hier niet meer vaak zal komen.” Dit met een blik en intonatie die duidelijk maakt dat hij wel beter weet. Of Sabrina die op 31 augustus aangeeft dat ze wenst dat het al 30 juni was. Ze vertoont ernstige leerstoornissen. Ze kon niet duidelijker maken wat een klus leren voor haar betekent.

Kinderen hebben misschien nog niet de woordenschat van de volwassene, ik leerde dat ze vaak duidelijker communiceren dan wij. Catho werd gevraagd te tekenen over de gevoelens boos/bang/verdrietig/blij. Ze tekende een erg boos gezicht. Op mijn vraag of ze wist wat haar boos

maakt, zei ze resoluut: „Dat weet ik, maar dat ga ik jou niet vertellen.” En of ze gelijk had. Ze kwam hier pas voor de tweede keer, waarom zou ze mij alles vertellen? Kevin is al elf. We maken samen zijn levenslijn. Hij kan nauwelijks herinneringen naar boven halen. „Vroeger was ik een goede onthouder, nu niet meer.” Wat moet er worden vergeten?

Geregeld raakt een kind me in mijn kern. Wanneer de pleegouders van de vierjarige Wendy een baby adopteren, slaat ze tilt. De tekening van haar babybroertje geeft haar onrust en angsten weer. Eén groot hoofd, een schreeuwende mond – het zuigt je aandacht naar zich toe. Zo ervaart ook Wendy het, de indringer die alles opeist. David ten slotte is acht. Hij blijkt aangerand te zijn door een familielid. We tekenen samen zijn kamer, waar alles gebeurde. Opeens kijkt hij op en stelt: „Jij kent veel geheimen, hè?” Het treft me hoe hij daarmee de essentie van de vertrouwensrelatie weergeeft.

We moeten de wereld eens wat vaker door kinderoogen bekijken. Met volle aandacht en verwondering, gevoelsmatig en direct. Wat daarbij helpt? Je klein maken, je op hun hoogte plaatsen, samen op de mat zitten, op je buik in het gras liggen. Hoe kun je anders de mier met de suiker zien ploeteren.”